Ч. 185. Четвер 1 вересня (19) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Є. Експ. п. Президент міністрів др. Кербер у Львові. — Балканьскі справи. — Анґлійці в Лясі. — Російско-японьска війна.)

В мурах нашої столиці гостить нині Є. Експ. п. Президент міністрів др. Кербер. П. Президент приїхав вчера вечером о 9 год. 36 мін. до Львова в супроводі Є. Експ. п. Намістника ґр. Андрія Потоцкого і президента висшого суду краєвого дра Тхоржніцкого. На двірци повитали дра Кербера маршалок краю ґр. Ст. Бадені, президент міста др. Малаховский з віцепрезидентами, маршалок повітовий Давид Абрагамович, віцепрезидент намістництва ґр. Лось і численні инші достойники. Др. Кербер замешкав в палаті намістництва. Нині з рана відбувала ся люстрация судів краєвих а відтак представленя властий і авдиенциї. По полудни буде п. Президент міністрів візитувати висших достойників духовних і сьвітских.

Вість мов би віденьский кореспондент „Моск. Вѣдом.“ розмавляв з ґр. Ґолуховским в справах балканьских єсть неправдива. Так само не правдивою показала ся чутка, що командант македоньскої межинародної жандармериї Деджіорджіс подав ся до димісиї і що російский цивільний аґент для Македониї Демерік має уступити, а на его місце має прийти ґен. консуль з Солуня Ґірс.

Альбанці в сторонах Іпека бунтують ся і домагають ся, щоби випущено на волю 153 Альбанців, котрих торік арештовано і вивезено з Альбаниї. Альбанці демонструють против християньских жандармів і полициї та против судових асесорів, а в послідних чотирнайцяти днях навіть убито кількох християн. Однакож число убитих не так велике, як то первістно доношено з Білграду. Косівский валі Шаґірпаша виїхав дня 20 с. м. з одним баталіоном піхоти і 200 їздцями до Іпека і розіслав зараз патрулі на всі сторони.

Про пригоду анґлійских офіцирів з якимсь монахом в Лясі доносять ще: Капітан Кук, котрого фанатик лама зранив, має глубоку і довгу рану на голові але не небезпечну. Єго товариш зранений лиш легко. Монах той, котрого зараз на другий день повішено, належав до монастиря Сера і длятого наложено грошеву кару 5.000 рупій на той монастир. Полковник Єнґгисбинд зажадав також, щоби кождий з трох найбільших монастирів дав одного закладника а правительство також одного. Що на то відповіли верховодячі мужі в Лясі не знати; зачувати лиш, що они заказали всім монахам поки що виходити з монастирів. Кару грошеву заплачено зараз але не грішми лиш поставами шовкових материй. Полковник Єнґгисбинд заявив, що пізнійше дасть якийсь опуст з тої кари, бо правительство немало нїякого діла з тим злочином і зараз приняло кару; однакож опуст буде даний лиш під тим услівєм, що подібні напасти вже більше не повторять ся.

Де перебуває Далаї Лама, й доси не знати. Посли з Непаля, що дня 4 с. м. вибрали ся з Ляси шукати за Далаї Ламою але дня 19 с. м. вернули і розповіли, що він був в Наджеґака але на 11 днів перед їх приїздом виїхав з відтам мабуть зі звістним Доревом до Монґолиї. Здає ся, що він вислав письмо до народної ради, в котрій упоминає єї, щоби она при заключуваню угоди з Анґлійцями була осторожна.

Під Ляояном важить ся вже судьба полудневої Манджуриї а що найменше успіхи сегорічної кампаниї. Битва заєдно веде ся і о скілько можна доси знати не конче щасливо для Росиян. Японці виперли Росиян з їх позиций аж під Ляоян, де тепер армія ґен. Куропаткіна стоїть в дуже сильно укріплених позициях. О ті позициї буде мабуть вести ся так

З памятника мого приятеля.

(З француского — Анатоля Франса).

I.

Nell mezzo del camin di nostra vita...
В половині дороги нашого житя...

Той стих, котрим Данте розпочинає першу пісню Божескої комедиї приходить мені може сотий раз на гадку сего вечера. Однако перший раз робить він на мене таке вражінє.

З яким чувством повтаряю я єго собі в души, як любую ся єго глубокою гадкою! Бо в тій саме хвили можу приміннти єго до себе. І я з черги опинив ся в тій точці, в якій Данте, коли наше старе сонце значило початок XIV століття. Я тепер в половині дороги мого житя, припускаючи, що она буде для мене рівно довгою і дійде аж до старости.

Мій Боже! я знав о тім перед двайцять ми літами: я знав, але не чув того. Та зворотна точка в половині житя тілько мене тоді обходила, що така сама точка на дорозі до Чікаґо. Але тепер, коли я перебув ту половину, гляджу за себе і обіймаю тим поглядом просторонь, яку так скоро перебіг, а стих фльорентийского поета будить тілько споминів в моїй души, що радо провів би я цілу ніч перед комином, викликуючи привиди минувшини.

Мило віддавати ся споминам. Нічна тишина сприяє їм. Єї спокій осьмілює ті привиди, тревожні і полохливі по своїй природі; лише в тіни і самоті приходять они шептати до уха своїм улюбленим, котрі ще полишили ся на тій земли.

Nell mezzo del camin di nostra vita...

Сиджу перед огнем догараючим на комину і уявляю собі, що той дім єсть заїздом на дорозі, яку я перебув в половині. Завтра вирушу звідси дальше.

Завтра! Був час, коли то слово мало для мене чарівну принаду. Вимавляючи єго, бачив я незнані, чудесні стати, що призивали мене до себе. Я покладав в нїм сліпе довіре, не думаючи, аби могло коли показати ся твердим для мене то житє, котре не знає милосердя. Так, в тім часї я любив житє!

Але не жалую ся на него. Не завдало оно мені тих ран, які иншим завдає, а навіть часом погладило мене та безконечно байдужа сила! В заміну за то, що мені забрало або чого мені відмовило, дало мені житє скарби, побіч котрих всьо, чого я бажав, єсть нічим. Однако помимо того я утратив надію і нині слово „завтра“ будить в мені якийсь несупокій і смуток.

Ні! нині вже не гляджу в житє з давним довірєм, але й нині ще оно мені миле. А доки оно буде яснїти на чолах єств, дорогих мому серцю, доти буду єго називати хорошим і буду єго благословити.

Маю години, в котрих всьо стає для мене предметом зачудованя, а річи найзвичайнїйші переймають мене дрожию недослідимих тайн.

Здає ся мені на примір в тій хвили, що память єсть чудесною властию і що спосібність викликуваня споминів єсть що найменше рівно дивною, а крім того має о много більшу вартість, як дар привиджуваня будучности.

Спомини суть правдивим добродійством.

II.

Все мені дивно, коли хтось нічого не памятає з перших літ свого дитиньства. Я бо задержав дуже живо спомини з тих навіть часів, коли був ще дуже малою дитиною. Суть то що правда поодинокі образки, але тим яснїйше виступають на темнім і загадочнім поли. Хоч далеко мені ще до преклонного віку, то спомини, так милі для мене, випливають здаєть ся з незвичайно далекої минувшини. Сьвіт виступає в них в дивно сьвітлій одежи і блищить богатством ясних красок. Коли би я був дикий, то уявляв би собі, що сьвіт єсть рівно молодий, або коли хочете, рівно старий як я. Але на нещасте я не дикий. Читав я богато книжок про вік землі і про початки родів і зі смутком порівную коротке житє поодиноких єств з довгим житєм родів. Отже знаю, що не так дуже давно мав я мале ліжочко з драбинками в обширній комнаті старої камениці на улици Malaquais, на котрім місци стоять тепер будинки школи штук красних.

В тій камениці мешкав тоді мій отець, доктор медицини, а при тім запалений природознавець і збирач.

Ми займали в камениці обширне мешканє, повне найцікавійших річий. На стінах висіло оружиє диких племен, а над ними черепи голов з волосем; лодки і човна висіли під стелею побіч випханих аліґаторів; ошклені шафки містили в собі випхані птиці, гнізда, коралеві

саме завзята борба і з такими самими великими стратами як і Порт Артуром.

Новинки.

Львів дня 31-го серпня 1904.

— **Іменованя.** Львівский ц. к. висший суд краєвий іменував практиканта судового у Львові Ант. Старецкого судовим авскультантом для львівского округа.

— **Відкритє нововибудованої зелїзницї** льокальної Переворск Динів відбуло ся завтра, дня 1 вересня. Нова зелїзниця має 46 кільометрів довжини і веде з Переворска на Каньчугу, Монастир, Явірник до стациї Бахор, а звідси до місточка Динова над Сяном. Будова тої зелїзницї тревала два роки і коштувала $4^1/_2$ міліона корон. Під місцевостию Шкляри іде зелїзниця крізь тунель, довгий на 600 метрів.

— **Виділ Тов. Руских Женщин** в Станиславові прийме ще кілька учениць до свого Інститута (ул. Казимирівска 54). Інститут зістає під ласкавим протекторатом Преосьв. епископа Григория. Розвиває ся дуже добре. Всї ученицї мали поступ дуже добрий і добрий, опіка щира родительска, помешканє і харч дуже добрі. Фортепян і наука співу та історії рускої дома. Оплата місячна 40 К для двох сестер знижає ся. Зголошувати ся треба зараз у Вп. М. Рибчукової жени проф. гіми. ул. Коперника 17.

— **Утеча арештанта.** Міскому поліциянтови з Золочева, Теодорови Павлишинови, утік вчера у Львові арештант, 26-лїтний Ів. Слота, котрого Павлишин мав відставити до львівского шпиталю.

— **Пожар.** Сїм селяньских загород упали сими днями жертвою полуміни в громадї Залукви, коло Станиславова. Шкода виносить около 8000 К. Огонь мала підложити селянка Настя Рарик, котру арештовано і відставлено до слїдчої вязницї суду повітового в Галичи.

— **Самоубийства.** В слїдчім арештї в Судовій Вишни розпорол собі ножем живіт Войтїх Глушко, против котрого був виготовлений акт обжалованя о підпаленє. — В Гусятинї застрілив ся ад'юнкт податкового уряду Александер Німчевский. Він був заручений з дочкою місцевого податкового поборця і вскорі мало відбути ся вінчанє. Однако в послїдних днях суджена заявила Німчевскому, що инакше надумала ся. Німчевский рішив позбавити житя невірну суджену і себе і дня 24 с. м. зайшов з візитою до дому судженої. Коли она вечером проводила его з лямпою на сходи, він вистрілив в неї з револьвера, але не поцїлив, а відтак позбавив себе житя двома вистрілами.

— **Смерть двоїх дїтий в полуміни.** Із Станиславова доносять: Дня 20 с. м. вибух на обшарі двірскім в Селиских огонь в мешканю служачого Прокопа Левицкого, викликаний неосторожностию его жінки, котра вийшовши около години 12 в ночи на подвірє, полишила коло ліжка горіючий каганець. Від каганця займила ся небавом постіль на ліжку, на котрім спало троє дїтий. З дїтий уратовано лише дволїтного сина Прокопа, а натомість семилїтна дочка Мария і пятилїтний син Станислав погибли в полуміни.

— **Великаньска бочка.** Один з властителів виноградників в Каліфорнії, в Америцї, велїв зробити бочку, супротив котрої меркне слава голосної бочки в Гайдельберзї, яку уважають найбільшою на сьвітї. Каліфорнійска бочка має в найширшім місци 23 метри 50 центиметрів округа. Висота єї виносить 11 метрів 45 цм. Обручі зладжені з найлїпшої стали важать 18.000 кільограмів. За материял взято великі пнї секої, що росте в лісах держави Вашингтону. Будова єї тревала два роки. О величинї бочки дає понятє то, що коли недавно відбуло ся єї посьвяченє, властитель устроїв в нїй бенкет для 300 осіб, котрим услугувало 40 кельнерів.

— **Потаємні супружества між дїтьми.** В містї Ля Порте в державі Індияна в Америцї доконано цїкавого відкритя. Показало ся, що між учениками місцевих середних і низших шкіл заключено дуже много супружеств потайки. Довідавши ся про се батьки, вибрали осібний комітет горожаньский, котрий має заняти ся розслїдом справи і рішити, як поступити з 12-лїтними жінками і 14-лїтними їх мужами, що разом сидять ще на шкільній лавцї.

— **Міжнародний конґрес** сторожий огневих покінчив сими днями свої наради в Будапештї. Між иншим ухвалено звернути ся до правительств, щоби по змозї заняли ся дослїдом хемічних средств до гашеня огню, щоби в кождій фабрицї була сторожа огнева, утворена з урядників і робітників, як рівнож щоби кожде правительство звертало більше уваги на будову домів і фабрик, котрі по більшій части будує ся против найпростїйшому знаню о розширюваню пожежі. По театрах мають декорациї бути зроблені з незапального материялу і мають бути заведені автоматичні дзвінки сиґнальові.

— **Секвестер епископских дібр.** Угорский урядовий дневник оголошує секвестер доходів епископства в Рожнаві. Стало ся се по причинї материяльних трудностий, з якими се епископство вже від довшого часу бороло ся. Як инші дневники доносять, секвестер дібр епископства в Рожнаві наступив по причинї великих довгів, що виносять більше як 1 міліон 500 тисяч корон. Вже кілька разів підпринимано санацийні кроки, однак завсїгди без успіху. Епископа Іванковича візвано до резиґнациї; з початку повинував ся візваню, але пізнїйше взяв назад свою резиґнацию.

— **В гірскій части стрийского повіта** дає ся сильно відчувати брак промислу деревляного. Людність гірска значно віддалена від Сколього мусить для закупна домашної посудини відбувати довгу дорогу до сего одиного місточка в горах, щоби купити ложку, скопець або коновку — а до того ще й цїна купна іде в чужі руки, на чім людність місцева подвійно тратить. Супротив того потреба промислу для виробів з дерева в горах скільских є конечною — а позаяк материял деревляний є всюди на місци — тож і условия розвитку такого промислу суть вповні обезпечені. Виділ філії „Просьвіта" в Стрию уважає одинокою дорогою до сеї цїли ведучою — приспособленє в тій части повіту власних сил фахових і длятого порозумів ся з Управою краєвої школи промислу деревляного в Камінцї струмиловій і виєднав в тійже три місця для трох учеників гірскої части повіту стрийского вже від 1 вересня 1904.

— **З перемиской епархії.** Презенти одержали оо.: Ник. Лопатяк на Дубрівку, Йос. Мащак на Корманичі і Ал. Паславский на Лежайск. — Комарняньским деканом іменований о. Теоф. Турчманович, парох Купнович. — Крилошаньскі відзнаки одержав о. Ом. Погорецкий, капелян Впреосьв. епископа Константина Чеховича. — Завідательство в Кропильниках одержав о. Миросл. Усцкий. — Управляючим сотрудником в Посадї рыботицкій установлений о. Мих. Артимович. — Правительство продовжило дотацию з реліґійного фонду на дальший один рік для сотрудників в Смереку і Тиляві. — Кандидати духовного стану, наміряючі убігати ся о приняте на одно опорожнене місце до руской папской Колеґії в Римі, мають до дня 14 н. ст. вересня с. р. внести через деканальні уряди подання до Еп. Консисториї. Прошеня мають бути заосмотрені в слїдуючі, належито остемпльовані сьвідоцтва: 1) Метрика хрещення і миропомазаня; 2) сьвідоцтва шкіл народних і гімназияльних, евентуально сьвідоцтво зрілости; 3) сьвідоцтво здоровля, видане від ц. к. повітового лікаря з потвердженєм, що кандидат фізично здібний до духовного стану; 4) посьвідченє від ц. к. староства, що кандидат не належить до войскової звязи; 5) сьвідоцтво моральности; 6) сьвідоцтво убожества, затверджене дотичним ц. к. староством. Дня 26 вересня с. р. рано по вислуханю сьв. літургії в катедральнім храмі мають кандидати о 9 годинї явити ся в канцеляриї еп. Консисториї. — Кандидати духовного стану, наміряючі убігати ся о приняте до духовної семинариї у Львові,

---

галузки і малі кістяки, що мали дуже злобний вид. Я не знав тоді, що спонукувало вітця до збираня таких річий, а тепер знаю: спонукувала его вроджена охота до того. Він, такий розумний, гадав о тім, аби в кількох шафах замкнути цїлу природу. Робив то задля науки; так говорив і так певне думав; по правді була то слабість збирача. Цїле наше мешканє було повне природничих особливостий, лише одного сальонику не вспіла забрати нї зоольоґія, нї мінеральоґія, нї ботаніка, нї етноґрафія. Не було там блискучих шкір вужів, нї черепашних шкаралуп, нї костий, лише самі рожі. Покривали они цїлі тапети в сальонику, а були то рожі дрібні, звичайні і всї однакі.

Моя мати, що мала справедливий гнїв на всї ті учені річи, проводила цїлі днї в тім сальонику, занята ручною роботою. Я бавив ся при нїй на дивані баранцем з трема ногами, котрий перше мав їх чотири і тому не був достойний, аби его умістити в збірці мого вітця побіч крілика з двома головами. Я мав також і паяца, що порушував руками і котрого сильно чути було фарбою. Я мусів в тім часї мати дуже сильну уяву, бо ті дві забавки представляли для мене найріжнїйших людий і ріжні зьвірята. Кілько разів баранови або паяцови лучило ся щось надзвичайного, все біг я сказати о тім моїй матери, але старші не уміють нїколи війти в то, що їм дїти оповідають. Моя мати бувала при тім розсїяна і не слухала мене досить уважно, що я брав їй за велику хибу, але она так звичайно глядїла тоді на мене і таким голосом говорила: „ой ти, дурнику", що я не міг гнївати ся на неї.

Раз, коли ми так були заняті обоє, мати покинула своє шитє, піднесла мене в гору і посадила на колїнах, а по хвили сказала, вказуючи один з пучків на обитю:

— Дарую тобі ту рожу.

І назначила єї наперстком.

Не памятаю, аби мене коли в житю який дар так ущасливив.

III.

В тім часї дві панї мешкали в тій самій каменици. Одна з них убирала ся все біло, а друга чорно.

Не питайте мене, чи були молоді, я тодї не знав ся на віцї. Але то знаю, що там у них було дуже мило і що були дуже добрі. Моя мати, що мала богато занятя дома і не любила виходити, не бувала у них цїлком; за то я ходив там часто, особливо в пору підвечірку, бо панї в чорній сукни давала менї тїсточка. Я мусів переходити через подвірє. Мати глядїла за мною з вікна і пукала в шибу, коли я случайно надто довго задержав ся перед фірманом, котрий о тій годинї запрягав конї до повоза. Не малу трудність представляли відтак сходи, котрих високі ступнї не були обчислені на мої коротки ніжки; але війшовши до комнати, я був сторицею нагороджений, бо було в нїй множество річий, котрі мене радували. Однако нї одна не дорівнувала двом Хінцям з порцеляни, що сидїли по обох боках годинника і заєдно кивали головами та показували язик і ховали его. Я довідав ся, що они походили з Хін і постановив відвідати ті Хіни. Цїла трудність була в тім, що я не знав, чи моя нянька схоче мене там завести, а я був пересьвідчений, що Хіни лежать десь аж за Луком Триюмфальним, але я не найшов нїколи нагоди зайти так далеко.

В сальонику тих пань лежав диван в великі цьвіти, по котрім я з розкошою перевертав ся. Стояла на нім канапка, мягка і глубока, з котрої робив я на переміну корабля, коня, або карету. Панї в чорній сукни, особа статочна, о скілько памятаю, була дуже лагідна і нїколи на мене не сварила. Панї в білій сукни часом була нетерпелива і мала хвилї злого настою, але сьміяла ся так хорошо! Дуже нам добре було так в трійку і я уложив собі в моїй голові, що нїхто крім мене не прийде нїколи до того сальонику з Хінцями. Панї в білій сукни, котрій я то сказав, сьміяла ся трохи з мене, як менї здавало ся, але коли я на неї наставав конечно, обіцяла менї всьо, чого я жадав.

Обіцяла менї.... Однако одного дня застав я якогось пана, котрий сидїв на моїй канапі, держав ноги на моїм дивані і з очивидним вдоволенєм розмавляв з моїми панями. Дав їм навіть лист, котрий єму звернули по перечитаню. Не подобало ся менї то і я зажадав води з цукром, бо хотїлось менї пити, а також для звернення уваги на мою особу. І дїйстно той пан поглянув на мене.

мають до дня 14 вересня с. р. включно подання свої через деканальні уряди предложити епископскій Консисториї. Подання мають бути заосмотрені в слідуючі належито остемпльовані сьвідоцтва: 1) Метрика хрещення і миропомазання; 2) сьвідоцтва всіх курсів шкіл народних, ґімназиальних і сьвідоцтво зрілости; в случаю, коли би кандидат мав доповняти іспит зрілости, може сьвідоцтво зрілости пізнїйше лично предложити; 3) сьвідоцтво здоровля видане лікарем повітовим або семинарским з потвердженем, що кандидат фізично здібний до духовного стану; 4) посьвідчене від ц. к. староства, що петент не належить до звязи войскової, або що єму прислугує право увільненя; 5) сьвідоцтво моральности; 6) сьвідоцтво убожества, потверджене дотичним ц. к. старостом. Дня 26 вересня с. р. рано, по вислуханю сьв. літурґії о 8 ій годині в катедральнім храмі, мають кандидати явити ся в великій сали духовної семинариї о 9-ій годині до іспиту.

— **Родимці!** купуйте льоси „Сокола“ у Львові (по 25 сот.), набувайте облїґациї (по 10 кор.). Присилайте лепти на дім „Сокола“!

— **Руский Інститут музичний**, концесионована ц. к. намістництвом руска консерваторня для науки теориї музики, інструментів і співу під управою „Союза співацких і музичних товариств“ у Львові зачинає з днем 1 вересня с. р. вписи на рік шкільний 1904/5. Інститут принимає учеників і учениці на науку теориї і історії музики (дир. Вахнянин); гармонії і контрапункту (проф. Іаль), співу сольового (проф. Ясеницка); фортепяну (проф Криницка, Ясеницка, Шухевичівна, Прокешівна), скрипки і віолї (проф. Бережницкий), віольончелї і контрабаса (проф. Арнольд Вольфсталь). Коли зголосить ся достаточне число учеників будуть відкриті також курси гри на фісгармонії і інструментах дутих (флет, клярнет, обое, вальторня, трубка). Вписи будуть відбувати ся в новім льокали шкільнім при ул. Вірменьскій ч. 2, І. пов. (напротив Народного Дому). Оплата шкільна виносить від 75 до 200 корон річно (залежно від курсу, на який ученик записує ся); вписове одноразово 4 корони. Ученики, що в попереднім році шкільнім були записані до Інститута мають предложити сьвідоцтво з попередного року і не платять вписового. Близші інформациї і приписи шкільні подає „Устав шкільний“ Інститута, по котрий можна зголошувати ся до секретаря Інститута п. М. Волошина, (Руска Бесїда, Ринок 10) а від 1 вересня в канцеляриї Інститута.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 30 серпня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 9·50 до 9·70; жито н. 7·25 до 7·50; овес 7.20 до 7·50; ячмінь пашний 6·75 до 7·—; ячмінь броварний 7·50 до 8·—; ріпак 10·25 до 10·50; льнянка 7·— до 7·50; горох до вареня 8·50 до 9·50; вика 6·60 до 7·—; бобик 6·75 до 7·—; гречка 9·75 до 10·25; кукурудза нова 8·60 до 8·85; хміль за 56 кільо 200·— до 220·—; конюшина червона 75·— до 80·—; конюшина біла 55·— до 65·—; конюшина шведска 60·— до 70·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 31 серпня. Після телеґрафічних вістий австрийский корабель „Асперн“ приплив до Чіфу.

Токіо 31 серпня. Бюро Райтера доносить: Страти японьскі під Аншіном виносили 2000 убитих і ранених. Страти Росиян суть також дуже великі. Японці взяли коло Аншін і Аншачан 16 пушок.

Петербург 31 серпня. Рос. Аґентия телеґр. доносить з Мукдена: Вчера рано вела ся коло Ляояну завзята борба. Всї змаганя Японців, щоби обійти наше крило, не удали ся. Зачувати, що неприятель стратив більше як 10 пушок. Близших вістий нема.

Льондон 31 серпня. Бюро Райтера доносить з Ляояну під датою 30 с. м. Від 6-ої години рано чути від полудня стрілянє з пушок. Огонь артилериї тревав лиш коротко. Вчера вечером хотіли Японці заняти одну з точок положених о 5 миль (анґлїйских) на захід від двірця, але їх розігнано. Сподївають ся, що головна битва розпічне ся нині.

— То наш малий сусід — сказала пані в чорній сукни.

— Одинак?

— Так. По чім ви то пізнали?

— Бо мусить бути дуже розпещений. О, дивіть ся, пані, як на мене витріщив очи.

А я лиш хотів єму ліпше придивити ся. Не хвалю ся, але я зрозумів з того, що говорено, що пані в білій сукни мала мужа, котрий був чимсь в якімсь далекім краю, що той гість привіз їй лист від него і що єму за то дяковано. То всьо цілком мене не утішило і відходячи, не хотів я поцілувати пані в білій сукни — за кару.

Того дня при обіді спитав я вітця, що то єсть: секретар. Отець нічого менї не відповів, а мати пояснила менї, що то єсть шафочка, в котрій ховають важні папери. Як же то могло бути? Я не був спосібний зрозуміти того в ніякий спосіб.

Дуже помиляв би ся, хто би гадав, що я на другий день гадав про пана, котрого стрітив у пані в білій сукни, бо я забув о нім цілковито і від него лиш зависіло, аби затер ся цілковито в моїй памяти. Але він мав сьмілість прийти знов до моїх любих пань. Не знаю, чи то було десять днів, чи десять літ по єго перших відвідинах, хоч нині менї здаєть ся, що то було радше десять днів. Я добре єму приглянув ся сим разом і не найшов нічого милого в єго зверхнім виглядї. Мав чорне волосе з сильним полиском, чорні залички, чорний вус і гладко виголений підбородок з долинкою посередині; був худий, хорошо одітий і дуже вдоволений з себе. Говорив о кабінеті міністра справ внішних, де працював від двох літ, о модах, о книжках, о вечерках і балях, на котрих дармо виглядав тих пань. А они єго слухали! Абожто була розмова? Чи не міг він їм оповідати о краях, де суть гори з цукорків, а ріки з оршади, як менї оповідала пані в чорній сукни?

По єго виході, пані в чорній сукни сказала, що то дуже милий молодець, а я відповів, що він старий і бридкий, з чого пані в білій сукни страшенно сьміяла ся. Однако не було в тім нічого сьмішного, але я мав з нею все то само: сьміяла ся зі всього, що я сказав, або цілком мене не слухала. Мала она ті дві хиби, не числячи третої — що часом плакала, плакала, плакала без кінця! Мати говорила менї, що дорослї особи ніколи не плачуть. Ага! бо не виділа, як я, пані в білій сукни — з отвертим листом в руці, як заносила ся від плачу. Той лист — нині я певний, що то був анонім — наробив їй великого смутку, а шкода, бо она так красно сьміяла ся! З причини тих двох відвідин того пана, постановив я собі, що оженю ся з нею і сказав їй то. Відповіла менї, що вже має великого мужа в Японії, а тепер буде мати маленького в Парижи. То було уложене між нами і при тім дістав я від неї тісточко.

(Конець буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Заліщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Заліщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).